# Hồi thứ hai mươi sáu
# Núi Long Sơn cả đánh Yên binh
# Rừng Xích Tòng bắt được Thái tuế

Khi hai vợ chồng Tôn Phò mã lên tướng đài xem thấy đạo binh Long sơn, có mười hai vị làm đầu, tướng mạo đường đường oai phong lẫm lẫm, cũng đáng khen. Khi Tôn phò mã xem day lại nói với Công chúa rằng:

– Bây giờ phải tính kế nào, thu phục cho được bọn này, để dùng giúp ta đi đánh Tề, thì hay lắm!

Công chúa thưa:

– Việc ấy cũng chẳng khó, vậy xin để mặc tôi điều khiển.

Vợ chồng bàn luận xong xuôi, đồng dẫn nhau xuống tướng đài, tới giữa trung quân truyền lệnh kích cổ đòi chư tướng hội dinh thỉnh lệnh. Trong giây phút các tướng nai nịt hẳn hoi, đồng đến trung dinh đứng hai bên hầu lệnh. Khi ấy Công chúa điều khiển chúng tướng như vầy:

– Lý Phiên, dẫn năm ngàn binh dõng sĩ, tới chỗ Dương trường[8] cốc khẩu mà đào hầm, rồi dắt binh vào mé rừng Xích Tòng mai phục, chờ cho quân giặc chạy tới sỉa hang, thì chừng ấy ùa binh ra bắt hết trói lại, chẳng nên để tẩu thoát người nào, nếu vi lệnh thì tội về phần người chịu.

Lý Phiên vâng mệnh, lãnh binh ra đi. Công chúa lại kêu Triệu Cường dặn rằng:

– Còn phần ngươi, thì cũng lãnh năm ngàn quân mã đem đi mai phục nơi chỗ rậm phía Đông núi Xích Tòng, chờ cho quân giặc đi ngang qua đó rồi, thì sẽ hiệp lực với Lý Phiên mà nã tróc.

Triệu Cường vâng lệnh dẫn binh đi. Công chúa lại kêu Vương Hùng mà khiến rằng:

– Còn phần ngươi lãnh một muôn sức lực, năm ngàn, thì cung tiễn cho hẳn hoi, dẫn tới đồn tại phía Tây; trên núi Xích Tòng, đốn cây sấp đá để trước đó mà giữ phòng; nếu như quân giặc muốn chạy lên về phía ấy, thì ở trên rứt dây, lăn cây thả xuống cho lấp đường, và cung tên khiến quân bắn xối ra dừng cho chạy qua phía Tây ấy.

---

[8] đường quanh co như ruột dê

Vương Hùng vâng lệnh ra lựa binh sức lực, rồi dẫn đi ngõ tắt. Vương Hùng đi rồi Công chúa lại đòi Trương Hổ khiến rằng:

– Phần ngươi dẫn ba ngàn nhân mã binh khí cho rõ ràng, dẫn đến mai phục tại phía Bắc núi ấy mà chờ chừng ra tiếp ứng.

Trương Hổ vâng mệnh dẫn binh đi. Công chúa phân khiến chư tướng xong rồi, bèn thưa với Phò mã rằng:

– Bây giờ phần này là phần Nguyên soái, vậy xin Lang quân hãy dẫn mười hai vị đại tướng theo cùng, và năm ngàn binh dõng sĩ, y thừa kế, đồng ra mà cự địch với binh tặc.

Tôn NGuyên soái y theo lời, bổn thân dẫn mười hai viên đại tướng, phát ra tiếng pháo, khai mấy cửa dinh nhắm trận đồ xông tới, kêu lớn lên rằng:

– Bọn cường đồ! Chúng bây tên họ là gì? Phải xưng danh cho ta biết.

Bọn tướng lâu la đáp rắng:

– Tụ nghĩa tại núi Nhĩ Long, mười hai vị Thái tuế là chúng ta đây.

Tôn Nguyên soái nói rằng:

– Chúng bây muốn đến nạp mạng hay sao?

Mười hai vị Thái tuế lại hỏi:

– Vậy chớ chúng bay không biết ta hay sao? Yên bang vị Phò mã Trấn Quốc công thần thể sở hi, Tôn Tháo danh hiệu vang thiên hạ, phạt Tề Nguyên soái chưởng binh kỳ là ta. ta xem các tướng cũng chẳng phải là bọn hư hèn, cớ sao lại nương thân chốn sơn lâm, cho uổng tài lương đống. Vậy chi bằng quy thuận cùng bổn quan, mà kiến công lập nghiệp với triều đình, đã đành câu: Tử ấm thê vinh, lại được chữ: Cải tà quy chính. Trước đã khỏi bề hiu quạnh, sau thêm lập được công danh, tùng cùng bổn soái Đông chinh, cho rạng danh hào kiệt.

Chủ tướng là Lý Kỳ, nghe Tôn Tháo nói các điều, thì cười ngất và nói rằng:

– Ngươi mà tài cán chi, dám bảo bọn anh em ta hàng phục, nếu ngươi mà được hơn thì ta mới chịu.

Nói rồi vung đao lướt tới, và mười một vị Thái tuế cũng đồng xông ra một lượt. Bên bọn Tôn Tháo cùng mười hai viên đại tướng áp ra đồng ngăn đánh. Lúc này gươm chém thương đâm, kẻ qua người lại, đánh vùi với nhau hơn một trăm mấy dư hiệp mà chưa phân thắng bại. Tôn Tháo liệu khó bề thủ thắng và đánh và nghĩ thầm rằng:

“Bây giờ phải giả chước rồi dụ chúng nó vào chốn Tòng lâm mới được chuyện”

Nghĩ rồi đâm bậy một thương mà chạy, mười hai viên đại tướng biết ý, y kế quất ngựa chạy theo như tên bắn. Bọn Lý Kỳ và mười một vị Thái tuế cũng đuổi theo tựa chim bay.

Bọn tướng Yên lúc này chạy được một đổi xa, tới gần nơi chân núi, bèn phần tẻ nhau ra đi tứ tán, còn Tôn nguyên soái, thì cứ theo đường Dương trường quanh lộn mà dẫn dụ quân giặc vào. Bọn Thập nhị Thái tuế khi rượt theo vừa khỏi phía tây núi Tòng lâm rồi, Vương Hùng ở trên xem thấy cứ việc dứt dây lăn gỗ xuống, quân giặc biết chỗ ấy có phục binh, muốn tìm đường trở lại, kế bị Vương Hùng dẫn binh xuống chận đánh, bốn bề núi cao chơm chởm, tám phía rừng rậm chập trùng không có nẻo ra, chỉ có một đường quanh co, đi vừa được một người một ngựa; quân giặc lại muốn vỡ càng lên núi.

Vương Hùng lại ra lệnh pháo, cung tiễn trên núi bắn xuống như mưa, quân giặc túng thế mới dẫn nhau cứ theo đường Dương trường mà chạy qua ngả Xích Tòng lâm. Lúc này Yên Đan Công chúa ở trên tướng đài xem thấy quân giặc đã vào vòng mai phục mình, liền cầm gươm chỉ qua hướng Đông Nam mà niệm thần chú lâm râm, giây phút gió thổi đến ào ào, mây bay mờ mịt, làm cho cây ngã đá bay, thiên ám địc hôn, lại thêm có tiếng pháo nổ vang rừng dậy núi.

Bọn lâu la thấy vậy thất kinh, kéo nhau chạy trốn, mà không đề phòng, bèn bị té nhầu xuống hầm hết. Lý Phiên và Triệu Cường vùa binh ra một lượt đánh bắt được mười hai vị Thái tuế. Xong việc bắt rồi, Tôn Nguyên soái bèn ra lệnh gióng chiêng thu binh và giải bọn Thập nhị Thái tuế về dinh mà phát lạc.

Khi về tới trại, Công chúa xem thấy mừng rỡ vô cùng, liền khiến dẫn bọn tướng giặc ấy ra hậu dinh giam lại, đợi bắt cho được Cao Khôi rồi sẽ luận tội. Kế đó Yên Đan Công chúa truyền lệnh bày khai một tiệc để khao thưởng ba quân.

Yến ẩm xong xuôi, Công chúa lại khiến Tôn Long lên ngựa, dẫn quân đến Nhĩ Long sơn khiêu chiến nữa.

Nói về Cao Khôi ở tại Tụ Nghĩa Đường đợi tin, bỗng xem thấy lâu la về báo rằng:

– Không xong rồi Lão đại vương ôi! Quân yên dẫn chiến vào nơi Tòng lâm, mười hai vị Thái tuế đều bị bắt hết rồi.

Cao Khôi nghe nói, hồn phi phách tán, bèn nhào ngửa ra chết giấc. Quân sư Châu Chi và Vương Văn kêu cứu, giây lâu mới tỉnh dậy, Cao Khôi thở ra một tiếng dài mà nói rằng:

– Nhị vị Quân sư ôi! Có ai có mưu chi kế chi mà giải cứu được sự này chăng?

Châu Phi và Vương Văn thưa rằng:

– Việc ấy cũng không khó chi mà lo sợ, xin lão vương hãy an tâm định tỉnh.

Cao Khôi hỏi:

– Vậy chớ bây giờ hai Quân sư có kế chi mà cứu khỏi con ta và cháu ta chăng?

Vương Văn thưa:

– Yên binh vốn thật đi phạt Tề, chớ chẳng phải cố ý mà tới đây, bởi Đại đại vương gây họa, mới đến cơ hội này, vậy bây giờ Lão đại vương phải biện đồ châu báu và lương

thảo vài xe, đem xuống núi dâng cho Yên mà chuộc tội, chắc là Phò mã nhận lời thả Đại đại vương cùng Nhập thị Thái tuế về chẳng sai.

Cao Khôi nghe phân tỏ cả mừng, bèn truyền quân sắp đặt vàng bạc và lương thảo vào xe, để rạng ngày xuống núi đến dinh Yên thục tội.

Lúc ấy quân tình con đương lộn xộn, kẻ nói qua, người nói lại, nói chuyền đến tai con gái của Cao Khôi tên là Kim Định. Kim Định hay được tin ấy, nhưng nàng chưa tỏ sự đầu đuôi là thể nào, bèn kêu tỳ nữ là Mai Hương mà hỏi cho tường chung thỉ.